

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2016, č. j. MV-23714-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 17. 12. 2013, č. j. OAM-45308-14/DP-2013, jímž Ministerstvo vnitra zamítlo dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31.

5. 2017, žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a nové povolení k dlouhodobému pobytu neudělilo, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jinou závažnou překážku pobytu žalovaná spatřovala v tom, že žalobce v době trvání předchozího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání po určitou dobu nepodnikal, a tudíž ani neplnil účel původně povoleného pobytu. Žalobce tuto skutečnost nerozporoval, je však toho názoru, že žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, tedy za účelem zaměstnání, nemá s touto skutečností žádnou souvislost. Námitka zjištění jiné závažné překážky pobytu by měla své opodstatnění pouze v případě, pokud by žádal o prodloužení dlouhodobého pobytu za původním účelem podnikání. Žalobce žádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kterým na území v minulosti již disponoval v období od 13. 1. 2007 do 30. 9. 2007, a ke kterému nebyly ze strany ministerstva zjištěny žádné výhrady.
3. Není důvod směřovat dohromady dva zcela odlišné druhy dlouhodobého pobytu. Podáním žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu žadatel jasně deklaroval, že nemá zájem o prodloužení předchozího dlouhodobého pobytu vydaného za jiným účelem. Nadto ministerstvo žalobci dlouhodobý pobyt za účelem podnikání zrušilo rozhodnutím s právní mocí ke dni 27. 11. 2013. Nebylo důvodu, aby příčina zrušení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání byla rovněž i důvodem neudělení nového dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání.
4. Ministerstvo dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že překážkou je i skutečnost, že cizinec, který žádá o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, neplnil po určitou, nikoliv zanedbatelnou dobu, ani účel stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu, ani nový účel povolení k dlouhodobému pobytu, o jehož vydání žádá. S tímto závěrem nelze souhlasit, neboť po žalobci nelze vyžadovat plnění konkrétního účelu pobytu v situaci, kdy mu tento druh pobytu doposud nebyl povolen. Ministerstvo navíc tento závěr nemělo podloženo žádným důkazem. V této souvislosti žalobce podotkl, že k žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání doložil povolení k zaměstnání u společnosti A-Z power CZ, s. r. o., přičemž u této společnosti byl zaměstnán po celou dobu správního řízení.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnila. Správní orgán musí být nadán pravomocí zkoumat, zda žalobce plní účel povoleného pobytu, neboť tato skutečnost je jedním ze zákonných požadavků pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce tím, že převážnou dobu předchozího povoleného pobytu neplnil jeho účel, naplnil zákonný důvod pro zamítnutí žádosti dle daného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Je v zájmu České republiky, aby na území pobývali cizinci, kteří zde dodržují a neobcházejí platné právní předpisy, plní účel pobytu

a další povinnosti jim uložené. Právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva vnitřní včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
8. Jak vyplynulo ze správního spisu, dle výpisu z evidence cizinců v Cizineckém informačním systému (CIS) žalobce pobýval na území České republiky od roku 2007 – nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání, poté na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, a následně na základě nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ do 5. 9. 2009, jehož platnost byla prodloužena do 1. 9. 2011, a to za účelem „podnikání – osoba samostatně výdělečně činná“. V době od 2. 9. 2011 do 1. 9. 2013 pobýval žalobce na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za týmž účelem. Dne 29. 8. 2013, tedy v době platnosti tohoto pobytového oprávnění, žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *zaměstnání* (tato byla vedena pod sp. zn. OAM-45308/DP-2013 a její zamítnutí je nyní předmětem soudního přezkumu). Již dne 31. 8. 2012 přitom ministerstvo vnitřní zahájilo pod sp. zn. OAM-2725/ZR-2012 řízení o zrušení platnosti onoho časově posledního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. V tomto řízení ministerstvo dne 13. 9. 2013 rozhodlo o zrušení platnosti daného povolení k dlouhodobému pobytu (rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 11. 2013). Následně, dne 17. 12. 2013 pak ministerstvo zamítlo i předmětnou žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.
9. Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, „[c]izinec, který *hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.*“
10. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, „[p]ro *povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*“
11. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, pak platí, že „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem *strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
12. Zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn typově určeným účelem, a to např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, stejně jako níže citovaná rozhodnutí krajských soudů, jsou dostupná na www.nssoud.cz). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9.

2009, č. j. 9 As 95/2008-45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, nalus.usoud.cz). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, přitom musí být skutečně naplněn (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, a ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, může být nenaplnění účelu předchozího pobytu závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců. Pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je vždy nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti; zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (viz např. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).

13. Jádrem sporu v nyní projednávané věci žalobce nečinil otázku neplnění účelu dřívějšího pobytu. Mezi stranami totiž není sporným, že žalobce neplnil účel, pro který mu byl povolen předchozí dlouhodobý pobyt (podnikání – osoba samostatně výdělečně činná). Sám žalobce k tomu v žalobě uvedl, že „[...] si je vědom toho, že skutečně v období od 31. 8. 2011 do 17. 12. 2012 nepodnikal, tudíž ani neplnil účel jemu původně povoleného dlouhodobého pobytu [...]“. Z tohoto důvodu se soud nezabýval skutkovými a právními závěry žalované ohledně problematiky neplnění účelu předchozího pobytu spočívajícího v nevykonávání podnikatelské činnosti.
14. Soudu ovšem byla žalobcem předložena otázka, zda správní orgány mohly neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu považovat za jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, v situaci, kdy rozhodovaly o jeho žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Konkrétně řečeno, zda skutečnost, že žalobce neplnil účel předchozího dlouhodobého pobytu „podnikání – osoba samostatně výdělečně činná“, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kvůli které lze zamítnout jeho žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnání“.
15. V nyní projednávaném případě správní orgány dospěly k závěru, že tomu tak je, a soud se s nimi ztotožnil. Opačný názor by zjevně popíral principy, na nichž je zákon o pobytu cizinců vystavěn (viz výše), a znemožňoval by správním orgánům reagovat na neplnění účelu pobytu cizincem, resp. tomuto by umožňoval obejít potenciální negativní následky porušení principu účelovosti pobytu cestou podání žádosti o povolení k pobytu toliko však za jiným účelem. Takový výklad je ovšem absurdní. Ostatně z hlediska obecného vztahu mezi Českou republikou a cizincem je pobytový status jednotný, jinak řečeno podstatné je pouze to, zda cizinci je pobyt jakéhokoli typu umožněn či nikoli a zda cizinec podmínky jakéhokoli povolení pobytu dodržuje či nik.
16. K tomu nutno dodat, že i dle judikatury správních soudů je nenaplnění účelu předchozího pobytu ve smyslu závažné překážky pobytu cizince nutno posuzovat za období platnosti předchozího povolení k pobytu, tedy bez ohledu na rozdíly mezi účely tohoto dřívějšího a nového povolení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43). Nejvyšší správní soud pak tímto způsobem postupoval např. v případě cizince, jemuž byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast na právnické osobě a který požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

zaměstnání, kdy v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, mimo jiné uvedl, že „krajský soud, jakož i správní orgány, řádně zdůvodnil, proč stěžovatel nesplnil zákonné podmínky pro povolení pobytu na území České republiky, když ten po celou dobu trvání jeho povolení k dlouhodobému pobytu, a ani později, nejen, že nevykonával podnikatelskou činnost, ale o své účasti na právnícké osobě vůbec nevěděl. Tedy nepochybně neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Neplnění účelu povoleného pobytu lze nepochybně považovat za jinou závažnou překážku ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Zcela nepřipadná a irelevantní je pak stěžovatelova argumentace, že správní orgány měly věc posuzovat z hlediska splnění podmínek účelu zaměstnání.“

17. V tomto ohledu je částečně relevantní poukaz žalobce na text na str. 4 odůvodnění rozhodnutí ministerstva vnitra, z něhož může vyplývat, že cizinec by teoreticky mohl za účinnosti dřívějšího povolení pobytu již plnit účel nového povolení k pobytu, o něž teprve žádá. Tato nepřesnost však nebyla nosným bodem odůvodnění rozhodnutí ministerstva vnitra, v rozhodnutí žalované se již dané tvrzení nenachází. Pro věc bylo podstatné, že žalobce neplnil účel posledně vydaného povolení k pobytu, což ani sám nerozporoval, nikoli neplnění v budoucnu hypoteticky vydaného povolení. Z tohoto důvodu je tak v zásadě irelevantní tvrzení žalobce, že v době, kdy bylo vedeno správní řízení o jeho žádosti, byl zaměstnán u společnosti A-Z power CZ, s. r. o., neboť tato skutečnost nemůže ovlivnit závěr o nenaplnění účelu jeho předchozího pobytu.
18. Ze shora traktovaných důvodů (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43) je též zřejmé, že správní orgány se správně zabývaly otázkou plnění platnosti posledního vydaného povolení k pobytu, tj. zde obdobím od 2. 9. 2011 do 1. 9. 2013, a to bez ohledu na jeho účel, a nikoli problematikou plnění účelu dlouhodobého pobytu v období od 13. 1. 2007 do 30. 9. 2007, kdy byl žalobci pobyt povolen taktéž za účelem zaměstnání.
19. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované není nezákonné, pokud správní orgány posoudily neplnění účelu posledně povoleného pobytu [podnikání – osoba samostatně výdělečně činná] jako jinou závažnou překážku pobytu cizince-žalobce na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a z tohoto důvodu zamítly jeho žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

V. Závěr a náklady řízení

20. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu